

ΟΜΙΛΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΤΑΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΑΣ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

ΗΚΟΥΣΑΤΕ σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὑπὸ τίνος, καὶ πότε ὠνομάσθημεν χριστιανοί· πολλά δὲ ψυχωφελές ἐστίν, ἵνα μάθητε καὶ τὸ, διὰ τί ἐδόθη ἡμῖν, καὶ εἰς ποῖον ὕψος ἀναβιβάζει ἡμᾶς τοῦτο τὸ πανυπέριτον καὶ δεδοξασμένον ὄνομα. Τινὲς μὲν ἐνόμισαν, ὅτι οἱ θεῖοι ἀπόστολοι χριστιανὸς ὠνόμασαν τοὺς εἰς τὸν Χριστὸν πιστεύσαντας, ἵνα διαστείλωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων καὶ τῶν Ἑρωδιανῶν. Ἄλλοι δὲ, ὅτι τοῦτο ἐποίησαν οἱ ἀπόστολοι κατὰ μίμησιν τῶν σχολαστικῶν ἐθνικῶν, οἵτινες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρώτου διδασκάλου ἐκείνου τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος, ὅπερ αὐτοὶ ἐδέχοντο,

ἐλάβανον τὴν ὀνομασίαν· παραδείγματος χάριν, ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου Πυθαγόρειοι, καὶ ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος Πλατωνικοί, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους Ἀριστοτελικοί, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐπικούρου Ἐπικούρειοι· μικρὰ ὁμῶς εἰς ταῦτα τὰ νοήματα καὶ φρονήματα, καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ θεοφώτιστου νοὸς τῶν θεοκηρύκων ἀποστόλων πάντη ἀνάξια. Αὐτοὶ οἱ θεοφόροι ἄνδρες ἔθηκαν εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ τοῦτο τὸ ἅγιον ὄνομα, ἵνα δι' αὐτοῦ φανερώσωσι μεγάλα καὶ ὑψηλὰ πράγματα, καὶ σεμνύνωσι τοὺς ὀνομαζομένους, καὶ ὑψώσωσι τὸν νοῦν αὐτῶν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς πρώτης ἀνθρωπίνης καταστάσεως, καὶ διδάξωσι

τῖνι τρόπῳ πρέπον ἐσὶν, ἵνα πολιτευῶνται, ὅσοι ταύτης ἠξιώθησαν τῆς θεοδωρήτου ὀνομασίας.

Χριστοὺς ὀνομάζει ἡ θεία Γραφή τοὺς βασιλεῖς, ὡς διὰ τοῦ μύρου κεχρισμένους.

1. Βλ. 26 11. « Μηδαμῶς μοι, ἔλεγεν ὁ Δαβὶδ περὶ τοῦ » βασιλέως Σαοὺλ, παρὰ Κυρίου ἐπενεγ- » κεῖν χεῖρά μου ἐπὶ χριστὸν Κυρίου. » Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ καθὼ κεχρισμένην εἶχε τὴν ἑαυτοῦ ἀνθρώπινον φύσιν, οὐχὶ διὰ μύρου ὑλικοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῆς θεότητος, καὶ καθὼ ἦν βασιλεὺς πάσης τῆς ἀοράτου καὶ ὀρωμένης κτίσεως, κατ' ἐξοχὴν ὀνομάσθη Χριστός, ἡγουν βασιλεὺς. ὀνομάσθη δὲ καὶ Ἰησοῦς, τουτέστι σωτὴρ καθότι αὐτὸς ἔσωσε » τὸν λαὸν αὐτοῦ, ἡγουν τοὺς εἰς αὐ- » τὸν πιστεύσαντας, ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῶν. τὸ ὄνομα Ἰησοῦς οὐδόλιως ἀρμόζει οὐδὲ εἰς ἄνθρωπον, οὐδὲ εἰς ἄγγελον. διότι οὐδεὶς, εἰμὴ μόνος αὐτὸς θυσίαν προσαγαγὼν ἑαυτὸν ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ, ἔσωσε τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος. ἐκ τοῦ δευτέρου οὖν ὀνόματος, ἡγουν τοῦ Χριστοῦ, σχηματίσαντες οἱ θεόπται ἀπόστολοι τὸ χριστιανός, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοὺς πιστοὺς ὡς πολλὰ ἀρμόδιον καὶ κατάλληλον. διότι τὸ πάθος καὶ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ἀνυψώσας τοὺς εἰς αὐτὸν πιστεύοντας εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ πρώτην κατάστασιν, ἐποίησεν αὐτοὺς βασιλεῖς τῆς αἰωνίου αὐτοῦ Βασιλείας.

Βασιλέα κατέστησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν ἐπλασεν αὐτὸν χοῦν λαβῶν

ἀπὸ τῆς γῆς. » Αὐξάνεσθε, εἶπε ὁ θεὸς 1. 15 » ἀρ' οὐ ἐπλασε τοὺς πρωτοπλάστους, καὶ » πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ » κατακυριεύσατε αὐτῆς. » Ἡ κυριότης τῆς γῆς τί ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ ἐξουσίαν, δεσποτείαν, βασιλείαν; ἐδήλωσε δὲ ὁ θεὸς καὶ εἰδικώτερον τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰπὼν » Καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων » τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐ- » ρανοῦ, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πά- » σης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν » τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Ἴδου δέδωκα 19. » ὑμῖν πάντα χόρτον σπορίμον σπείρον » σπέρμα, ὅεσιν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς· καὶ » πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρ- » ματος σπορίμου, ὑμῖν ἔσαι εἰς βρωσιν. Οὐ μόνον δὲ ταύτην τὴν δεσποτείαν ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἄλλην πολλῶ τιμιωτέραν ταύτης, τῶν παθῶν δηλαδὴ τὴν κυριότητα. ἀλλὰ πῶθεν συμπεραίνεται αὕτη ἢ τιμιωτέρα κυριότης; Πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ τόπου, εἰς ὃν ὁ θεὸς ἔβαλε τὸν ἄνθρωπον. διότι αὐτὸς ἦν τόπος τρυφῆς. » Καὶ ἔθετο 2. 15 » αὐτὸν, λέγει ἡ θεία Γραφή, ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς. Ὅπου δὲ τρυφή, ἐκεῖ οὐκ ἔσι παθῶν ἐνόχλησις, οὐδὲ στενοχωρία. Δεύτερον δὲ ἐκ τῆς ἀκακίας αὐτῶν καὶ τῆς ἀπλότητος· τόσον ἀκακοὶ καὶ ἀπλοὶ ἦσαν οἱ δύο πρῶτοι ἄνθρωποι, ὥστε οὐδὲ τὴν γύμνωσιν αὐτῶν ἐγνώριζον, οὐδὲ τοῦ πάθους τῆς αἰσχύνης ἠσθάνοντο. » Καὶ ἦσαν, 25. » λέγει, οἱ δύο γυμνοί, ὅτε Ἀδὰμ καὶ ἡ » γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠσχύοντο. » Τότε δὲ ἐγνώρισαν, ὅτι εἰσὶ γυμνοί, τότε τὸ πάθος

τῆς αἰσχύνης κατεκάλυψε τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅταν παραβάντες τοῦ θεοῦ τὴν ἐντολήν, ἐστερήθησαν τῆς ἀπαθείας. « Καὶ » διηνοιχθήσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, καὶ » ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν. Τοῦτο δὲ » γνωρίσαντες ἠσχύνθησαν, διὸ ἔρραψαν » φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς » περιζώματα. »

Ἐπειδὴ δὲ ταύτας τὰς δύο ἐξουσίας ἔλαβεν ὁ ἄνθρωπος ἐκ χειρὸς τοῦ δημιουργοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλέως πάσης τῆς κτίσεως, διὰ τοῦτο, ὅσον καιρὸν ἔμενεν εἰς τὴν ὑπακοὴν αὐτοῦ, εἶχε καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπιγείων πραγμάτων, καὶ τὴν τῶν παθῶν κυριότητα· ἀφ' οὗ δὲ, ἀποσατήσας ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ὑπακοῆς, ὑπήκουσε τῷ διαβόλῳ, ἀπώλεσε μὲν τὰς δύο βασιλείας, ἐγένετο δὲ δούλος ἀντὶ βασιλέως. Ἐκ τούτου βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν ἁμαρτίαν, φεῦ τῆς δυσυχίας, ἐξόριζον τοῦ παραδείσου, ὅπου καὶ ὁ θρόνος ἦν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἡ καθέδρα τῆς τῶν παθῶν ἡσυχίας. Βλέπομεν αὐτὸν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν συνεχόμενον καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ παντοίων παθῶν, ὑπὸ παθῶν φυσικῶν· ταῦτα δὲ εἰσιν αἱ ἄκανθαι καὶ τρίβολοι, καὶ αἱ λύπαι καὶ οἱ ἰδρῶτες· καὶ ὑπὸ παθῶν προαιρετικῶν· ταῦτα δὲ εἰσιν οἱ φόνοι, καὶ αἱ ἀδελφοκτονίαι, αἱ ἀσέλγειαι καὶ ὁ πληθυσμὸς τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς. Βλέπομεν αὐτὸν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν δουλεύοντα καὶ προσκυνοῦντα τῶν δαιμόνων τὴν δύναμιν ἐπ' ὀνόματι τῶν εἰδώλων. Βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὑπε-

ρένδοξον βασιλέα, ὅστις ἐπλάσθη, ἵνα ζῆ καὶ βασιλεύῃ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, δεδουλωμένον τοῖς πάθεσι, καὶ ἀποθνήσκοντα καὶ διαλυόμενον, καὶ εἰς γῆν μεταβαλλόμενον, χωρὶς ἐλπίδος ἀνασάσεως.

Ἄλλὰ νικᾷ τοῦ θεοῦ ἡ εὐσπλαγχνία τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, « Καὶ κατακαυχᾶται » ἔλεος κρίσεως κατὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων » ἀποστασίας. » Ἐξαποστέλλει ὁ θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἀναστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ φοβεροῦ πτώματος τῶν ἐλεινῶν αὐτοῦ δυστυχημάτων· ὁ υἱὸς δὲ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος γενόμενος, καὶ παθῶν, καὶ σταυρωθεὶς, καὶ ἀναστὰς, ἐπανήγαγε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, δούς αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἐκ παραβάσεως ἀπώλεσεν. « Ἐν τῷ ὀνόματί μου, εἶπε, » δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλή- » σουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανά- » σιμόν τι πῖωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· » ἐπὶ ἀβρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ » καλῶς ἐξουσι. Λάβετε, εἶπε, πνεῦμα ἁγι- » ον, ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφι- » ενται αὐτοῖς· ἂν τινων κρατῆτε, κεκρά- » τηνται. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἶπεν, ἐὰν ἔχητε » πίστιν, καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ » τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ, κἂν τῷ ὄρει » τούτῳ εἴπητε· ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς » τὴν θάλασσαν, γενήσεται. Καὶ πάντα, » ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ, πι- » στεύοντες, λήψετε. » Αὕτη ἐστὶν ἡ τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων ἐξουσία, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις. Βλέπε δὲ καὶ τὴν κατὰ τῶν παθῶν καὶ

Γεν. 3.
17.

Ιάκ. 2 13

Ματθ. 16.
17. 18.

Ιωάν. 20.
22, 23.

Ματθ. 21.
21. 22.

τῶν δαιμόνων ἐξουσίαν, ἣν αὐτὸς ὁ θεάνθρωπος ἔδωκε τοῖς εἰς αὐτὸν πιστεύουσιν.

- Λουκ. 16. 10. α Ἴδου, εἶπε, δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ » πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων, καὶ » ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ » οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει. » Φανερόν δέ ἐστιν, ὅτι οἱ μὲν ὄφεις καὶ οἱ σκορπίοι εἰσὶ τὰ ἰοδόλα καὶ θανατηφόρα πάθη, ἣ δὲ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ, εἰσὶ πάντες οἱ πειρασμοὶ καὶ τὰ πεπυρωμένα τοῦ διαβόλου βέλη. Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, συνανέστησε πᾶσαν τὴν ἀνθρώπινον φύσιν· ὅθεν
- Ματθ. 11. 25. διὰ τοῦτο εἶπεν· α Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καὶ » ἀποθάνῃ, ζήσεται. » Μετὰ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ οὐδεὶς τῶν νεκρῶν διαμένει ἐν τοῖς μνήμασιν ὡς γῆ καὶ σποδός, ἀλλ' ἀνίσταται καὶ ἄφθαρτος γίνεται. α Σαλπίζει γάρ, καὶ » οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι. » Ὅτι δὲ καὶ βασιλεῖς ἡμᾶς κατέστησεν ὁ θεάνθρωπος, βασιλείας οὐχὶ ἐπιγείου καὶ φθαρτῆς, ἀλλ' ἐπουρανίου καὶ ἀφθάρτου, ἐμαρτύρησε μὲν ὁ ἐπιστήθιος Ἰωάννης, εἰπὼν ῥητῶς· α Καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ » ἱερεῖς τῷ θεῷ καὶ πατρὶ αὐτοῦ, παραλαβὼν τοῦτο παρ' αὐτοῦ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ, ὅστις εἶπε· α Καὶ γὰρ διατί- » θεμαι ὑμῖν, καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου, βασιλείαν· ἵνα ἐσθίητε καὶ πίνητε » ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐν τῇ βασιλείᾳ μου.
- Ματθ. 23. 31. » Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου » κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν » βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

Ἐπειδὴ οὖν ὁ πανυπεράγαθος καὶ φιλανθρωπότατος Ἰησοῦς, καθάρισας ἡμᾶς

διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος, καὶ ἀνακαινίσας τοὺς ἐν ἡμῖν χαρακτῆρας τῆς καθ' ὁμοίωσιν εἰκόνας τοῦ κτίσαντος ἡμᾶς βασιλέως καὶ θεοῦ, ἐποίησε πάλιν βασιλεῖς, καθὼς ἡμεθα ἀπ' ἀρχῆς, ὅτε ἐπλάσθημεν· διὰ τοῦτο πανευσπλάγγως εὐδόκησεν, ἵνα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τουτέστι Χριστοῦ, τοῦ σημαίνοντος βασιλέα, ὀνομασθῶμεν χριστιανοὶ, ὅπως ἂν τὸ ὄνομα δηλοποιῇ τὰ πράγματα. Ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες βασιλεῖς τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ βασιλείας ὑπ' αὐτοῦ κατεστάθημεν, διὰ τοῦτο καὶ ὄνομα βασιλικὸν ἡμῖν ἔδωκε· καύχημα τοῦτο μέγα καὶ εὐκλεία καὶ δόξα τῶν πιστῶν, ὑπερβαίνουσα πάσας τὰς ἐπιγείους τιμὰς καὶ δόξας· ἐνδοξότερον τὸ ὄνομα χριστιανὸς πάντων τῶν ὀνομάτων, ὅσα σημαίνουσιν ἀξιώματα, προκίβασμους ἐξουσίας, προνόμια ἀνθρώπων· τὸ ὄνομα τοῦτο, χριστιανός, ὑπέρτερόν ἐστιν, ἢ περ τὸ ὄνομα, ἄρχων, ἡγεμὼν, δεσπότης, βασιλεὺς, καὶ πᾶν ἄλλο ἀξίας σημαντικὸν ὄνομα. Βλέπε δὲ τοῦ θεανθρώπου τὴν φιλανθρωπίαν· καθὼς ὁ θεὸς καὶ πατήρ α Ἐχαρίσατο αὐτῷ » ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα· » οὕτως αὐτὸς

1. Τιμ. 2. 9.

διὰ τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ ἔδωρήσατο ἡμῖν ὄνομα, τὸ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἀξιώματικά ὀνόματα, τουτέστι τὸ ὄνομα χριστιανός.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ἤκουσεν ὁ διάβολος, ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ὀνομάσθησαν χριστιανοὶ, ἀναψε τὰς φλόγας τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ θυμοῦ εἰς τὰς καρδίας τῶν τότε διωκτῶν καὶ τυράννων, καὶ τόσην ἀποσρα-

φῆν καὶ μῖσος ἐξήγειρε κατὰ τούτου τοῦ ὀνόματος, ὥστε, ἐάν τις ἔλεγεν, ὅτι ἐστὶ χριστιανός, διὰ τοῦτο καὶ μόνον βασανισκῶς ὑπ' αὐτῶν ἐπαιδεύετο ἕως θανάτου. Ἰσατο ἐν τῷ σαδὶ τῆς ἀθλήσεως, ἐνώπιον τοῦ τυράννου ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς· καὶ ὁ μὲν τύραννος ἔλεγε πρὸς αὐτόν· ἀρνήθητι τοῦτο τὸ ὄνομα, ἵνα φύγῃς τὰς βασάνους· εἶπε, ὅτι οὐκ εἰμι χριστιανός, ἵνα ἀπαλλαγῆς τοῦ θανάτου· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἐκραύγαζε μεγάλη τῆ φωνῆ, χριστιανός εἰμι, ἐσεργε τὰς πολυποικίλους καὶ δεινάς τιμωρίας, καὶ προέκρινε τῆς ἰδίας αὐτοῦ ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ τὸ ὄνομα. Πλήρεις εἰσὶν αἱ ἐκκλησιαστικά· ἱστορίαι τοιούτων ἀγίων παραδειγμάτων.

Ἄλλ' ἀρά γε ἀρκεῖ μόνον τοῦτο τὸ ἅγιον ὄνομα πρὸς σωτηρίαν; Ἐάν ἔχῃς φρόνησιν εἰς τὸν ναῦν, ἀνδρείαν εἰς τὴν ψυχὴν, σωφροσύνην εἰς τὰ ἦθη, ἀγάπην εἰς τὸν πλησίον, δικαιοσύνην εἰς πάσας τὰς πράξεις σου· ἐάν ἔχῃς ἔργα βασιλικά καὶ ἄξια τοῦ ὀνόματός σου, ἀρκεῖ τὸ ὄνομα πρὸς δόξαν καὶ σωτηρίαν σου. Ἐάν δὲ ὀνομάζῃσαι μὲν χριστιανός, ἤγουν βασιλεὺς, γίνεσαι δὲ μωρός, καὶ πολιτεύεσαι ὡς ἀσθενὴς καὶ ἀνανδρός· ὀνομάζῃσαι βασιλεὺς, ἔπειτα κάθησαι εἰς τὰ καπηλεία, καὶ φθίρεις ἑαυτὸν εἰς τὰ πορνοστάσια καὶ εἰς τὰς ἀσωτείας· λέγεσαι βασιλεὺς, ἔπειτα ἐπιβουλεύεις τὸν πλησίον σου, καὶ κλέπτεις καὶ ἀρπάζεις καὶ ἀδικεῖς, καὶ ποιεῖς πᾶν ἄλλο αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον ἔργον, οὐαὶ σοι· διότι τότε αὐτὸ τὸ ὄνομά σου κατακρίνει σε:

ἐπειδὴ ὁ θεὸς καὶ κατέστησε, καὶ ὠνόμασέ σε βασιλέα, διὰ τὴ οὐ σοχάζεσαι τὴν ἀξίαν σου, ἀλλὰ περιφρονεῖς αὐτήν; σὺ εἶ εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τοῦ παντοκράτορος θεοῦ· διὰ τὴ οὐ συλλογίζεσαι τὴν ἐξουσίαν σου; ὁ παντοδύναμος ἔδωκέ σοι τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐπὶ γῆς κτισμάτων, τὴν κυριότητα ἐπάνω εἰς τὰ πάθη σου, τὴν δεσποτείαν τοῦ ἐχθροῦ σου· διὰ τὴ οὐν ἐξουσιάζεσαι ὑπὸ τῶν προσκαίρων πραγμάτων, καὶ ὑπηρετεῖς τὰ πάθη σου, καὶ γίνεσαι δούλος τοῦ ἐχθροῦ σου; διὰ τὴ οὐ μνημογεύεις τὸ ὕψος καὶ τὴν δόξαν τῆς βασιλείας σου; βασιλείαν διὰ σὲ ἔχει ἔτοιμον ὁ θεὸς ἀθάνατον καὶ ἀτελεύτητον. Ὡ, οὐαὶ ἡμῖν τοῖς παναθλοῖς· διὰ τὴ οὐκ ἀνυφοῦμεν τὰ ὄμματα εἰς τὸν οὐρανόν, οὐδὲ βλέπομεν τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ καὶ ἐξαισία χαρίσματα, ὅσα ἔδωκεν ἡμῖν ὁ θεός, ἀλλ' ὡς οἱ χοῖροι κάτω πάντοτε νεύομεν, καὶ ὡς ἐκεῖνοι εἰς τὸν βόρβορον, οὕτως ἡμεῖς εἰς τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀκαθαρσίαν διαπαντὸς κατακυλιόμεθα. Οὐαὶ ἡμῖν, τὸ ἅγιον ὄνομα, τὸ ἐπιτεθὲν ἡμῖν οὐ δοξάζεται, ἀλλὰ « Βλασφημεῖται » ὑπὸ τῶν ἀπίστων, διὰ τὰς πονηρὰς ἡμῶν πράξεις.

Χριστιανός, ἡ ἀπόφασις τοῦ θεοῦ ἐστὶν ἐκπεφωνημένη καὶ γεγραμμένη ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, κατ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ ἀνθρώπου, εἰς ὃν ὁ θεός καὶ τὴν ἐξουσίαν ἔδωκε, καὶ οἰκονόμον αὐτὸν ὠνόμασεν. Αὐτὸς δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν ἐξουσίαν, οὐδὲ κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπολιτεύθη· ἀλλ' « ἤρξατο τυπτεῖν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας,

Ρωμ. 2. 24.

» ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι. »
 Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ὅστις ὄνομα μό-
 νον ἔχει χριστιανοῦ, ἔργα δὲ διαβόλου,
 ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ καθίσει ὁ κύριος
 κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, ἀφαιρεῖ ἀπ.
 αὐτοῦ τὰ θεῖα αὐτοῦ χαρίσματα, ἅμα δὲ
 καὶ τὸ κεχαριτωμένον αὐτοῦ ὄνομα, αὐτὸν
 δὲ γυμνὸν καὶ τετραχηλισμένον καταδι-
 κάζει ἐκεῖ, ὅπου καὶ οἱ ἄπιστοι, οἱ μὴ καὶ
 ταξιωθέντες τοῦ χριστιανοῦ ὀνόματος,

καταδικασθήσονται. « Καὶ διχοτομήσει ^{αὐτ.} 40.
 » αὐτὸν, λέγει, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ
 » τῶν ἀπίστων θήσει. Ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυ-
 » θμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. » Κύ-
 ριε τοῦ ἐλέους, ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ ταύτης
 τῆς φεδερωτάτης καὶ ἀνερμηνεύτου κατα-
 κρίσεως διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ μονογενοῦς
 σου υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ πα-
 ναγίῳ σου πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰῶνων. Ἀμήν.

